

Splash!

Een spetterend avontuur

Splash!

Liesbeth
van Binsbergen

Illustraties Wendelien van de Erve

j/columbus

Splash!
Een spetterend avontuur
Serie Dieren in nood, deel 3
Liesbeth van Binsbergen

ISBN 978-90-8543-604-1
ISBN e-book 978-90-8543-606-5
NUR 283

Illustraties binnenwerk en omslag: Wendelien van de Erve

 wendelienvandeerve

Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

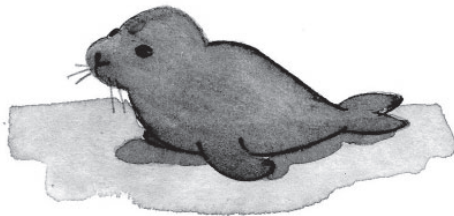
© 2025 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. Naar de zee!	7
2. Afblijven!	14
3. Op wacht	22
4. Zeehondenziekenhuis	31
5. Weg met die troep!	39
6. Gevaar	47
7. Het mu-zee-um	56
8. Zeehond zonder naam	64
9. Actie	72
10. Vuilnisvis	80
11. Kak	87
12. Zeehondenfeest	95
13. Een verrassing	103
14. Dag Bobbie	110

1 Naar de zee!

‘**Y**es, de zee!’ roept Jonas.

Yuna, die naast hem op de achterbank zit, kijkt op. ‘Waar?’ ‘Hij is alweer verdwenen,’ zegt Jonas’ vader van achter het stuur, ‘maar ik zag hem ook.’

‘Ik niet ...’ Yuna klinkt alsof ze een enorme zak snoep is misgelopen.

Jonas mept tegen het boek dat ze in haar handen heeft. *Duizend moppen en raadsels*. ‘Natuurlijk zie jij niks, jij leest de hele tijd.’

‘We kunnen de zee straks vijf dagen lang zien’, troost zijn vader.

‘Als het maar niet vijf dagen blijft regenen’, reageert zijn moeder.

Jonas kijkt naar buiten. De zon scheen toen ze een uur geleden van huis vertrokken, maar hier is het grijs. Zijn vinger volgt de druppels die kronkelend over het glas naar beneden glijden.

‘t Is maar een buitje’, meent zijn vader.

‘De zee is altijd leuk’, vindt Yuna. ‘Ik hoop dat het gaat stormen, dan krijg je giga golven.’

Jonas’ moeder schudt haar hoofd. ‘Geef mij maar zon.’

Zijn vader laat de ruitenwissers sneller zwaaïen. ‘Weer of geen weer, het wordt vast een mooie week.’

Dat denkt Jonas ook. Toen zijn ouders voorstelden om een mid-week op vakantie naar zee te gaan, was hij meteen enthousiast. En toen ze vertelden dat Yuna ook mee mocht, sprong hij een gat in de lucht. Nou ja, niet echt in de lucht, maar wel heel hoog, bijna tot het plafond.

‘Hé, ik vroeg je iets.’ Yuna stoot hem aan.

‘Wat?’

Een zucht. En dan: ‘Ik vroeg: Wat wordt nooit natter, al regent het duizend dagen?’

Huh? Jonas denkt na. ‘Alles kan nat worden, toch?’

Yuna lacht geheimzinnig. ‘Je hebt het net nog gezien.’

‘O, de zee natuurlijk!’

‘We zijn er bijna’, zegt zijn vader.

Yuna begint te zingen en Jonas neuriet met haar mee. Ze zijn er bijna, maar nog niet helemaal!

Tien minuten later draaien ze een parkeerplaats op. Jonas kijkt omhoog. ‘Gaan we in een flat?’

Zijn moeder knikt. 'In een appartement.' Wat er precies zo apart aan is, snapt Jonas niet, maar het lijkt hem top om een tijdje hoog te wonen. Gelukkig zit er een lift in het gebouw, zodat ze niet met al hun tassen zes trappen op hoeven te sjouwen.

'Wow,' roept Yuna, wanneer ze de woonkamer binnenstappen, 'een balkon! En daar ... de zee!'

Jonas komt naast haar staan voor het grote raam. Inderdaad, voor hen staat nog een rijtje huizen, maar daarachter begint het strand! In de verte vaart een schip.

'Zullen we naar de zee gaan?'

'Eerst de boel uitpakken', vindt zijn moeder.

Jonas raapt zijn tas van de vloer. Dit kan nog wel een tijdje duren. Samen met Yuna loopt hij naar de gang.

'De eerste deur links,' wijst zijn moeder, 'dat is jullie slaapkamer.' Yuna steekt haar hoofd om het hoekje. 'Een stapelbed! Ik ga boven!' Ze schuurt met haar lila gestippelde koffertje langs Jonas' been. Ineens kijkt ze hem aan. 'Of wil jij ook daar?'

'Uh ...' Jonas heeft nog nooit bovenin geslapen. 'Ja.'

'Dan gaan we tossen. Hier.' Yuna haalt vijftig eurocent uit haar jaszak. 'Kop of munt?'

'Kop.'

Yuna gooit, en vangt. De afbeelding van de koning ligt boven.

'Kop!' Met een boog gooit Jonas zijn tas op het bovenste bed en klimt het trapje op.

Wanneer hij naar beneden kijkt en Yuna's beteuterde gezicht ziet, krijgt hij medelijden. 'We kunnen ook ruilen? Ik eerst twee nachten en daarna jij?'

Yuna steekt haar hand op. 'Highfive!'

Als ze terug in de woonkamer komen, zijn Jonas' ouders nog druk met het uitpakken van het boodschappenkrat. 'Mogen we op het balkon?'

'Als je maar niet te dicht bij de balustrade komt', waarschuwt zijn moeder.

Het balkon is best groot. Er is plaats voor een tafel en vier stoelen. Natte stoelen. Op de straat onder hen glimmen plassen. Iemand probeert eroverheen te springen.

'Hoor es?' Yuna legt haar hand achter haar oor. 'De zee.'

Jonas hoort vooral de vrachtwagen die verderop de straat in rijdt. Hij ruikt de zee wel.

'Mijn oma heeft een schelp,' vertelt Yuna, 'en als je die tegen je oor houdt, hoor je ook de zee.'

Jonas fronst zijn wenkbrauwen. Echt Yuna. Als je zou zeggen dat er een zeemonster in zo'n schelp zat, geloofde ze het ook.

'Echt waar hoor! Ga maar een keer mee naar mijn oma.'

'Naar je oma? Naar de zee zul je bedoelen.' Jonas' vader staat onverwacht achter hen, hij heeft zijn sneakers verruild voor wandelschoenen. 'Trekken jullie je laarzen aan?'

'Yes, naar de zee!'

De zee is nog geen vijf minuten lopen. Nou ja, lopen ... het laatste stukje is vooral baggeren door het zand. Gelukkig is de regen gestopt.

'Het is eb', zegt Jonas' vader.

Jonas kijkt om zich heen. 'Ep? Wie is dat?'

Zijn moeder lacht. 'Eb met een b. Dan staat het zeewater laag.'

'En als het geen eb is?'

‘Dan is het vloed. Het water staat dan ongeveer tot hier.’

‘Echt?’ zegt Yuna. ‘Dan heb je maar een klein stukje strand.’

Jonas’ vader knikt. ‘Maar nu hebben we een groot stuk. Kom mee, naar de zee!’ En weg is hij.

Jonas en Yuna rennen achter hem aan, tot vlak voor het water. De neus van Jonas’ laarzen raakt het schuim.

‘Wat is dit voor spul?’ vraagt Yuna zich af. ‘Het lijkt wel zeepsop. Is hier een zeepschip langsgegaan?’

Jonas kent wel zeeschepen, maar van een zeepschip heeft hij nog nooit gehoord. Volgens zijn vader is het dan ook geen zeep. ‘Het zijn resten van dode algen.’

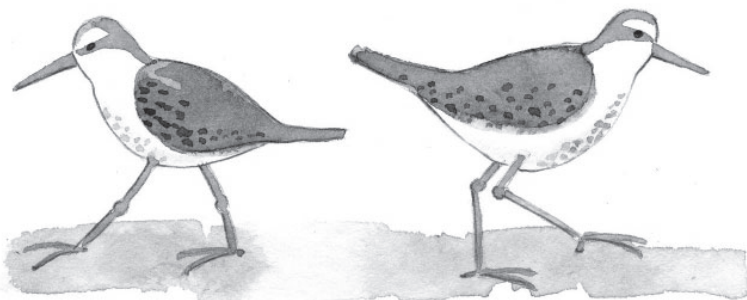
‘O.’ Jonas weet wat algen zijn, die zitten ook in zijn vijver, alleen is daar geen schuim. Yuna wil een handvol schuim oppakken, maar Jonas’ moeder houdt haar tegen. ‘Laat dat maar liggen.’

‘Waarom?’

‘Pas las ik dat daar ongezonde stoffen in zitten.’

Geschrokken doet Jonas een stap achteruit, maar zijn vader haalt de schouders op. ‘Zolang je het niet in je mond krijgt, is er volgens mij niets aan de hand.’

‘Kijk!’ Yuna wijst naar twee kleine vogeltjes met witte buikjes die vliegensvlug wegrennen voor een aanrollende golf.

‘Strandlopermpjes’, weet Jonas’ vader. Onafgebroken pikken ze met hun snabels in het zand.

‘Wat eten ze?’ vraagt Jonas.

‘Wormpjes, slakjes, dat soort dingen.’

Yuna rilt. ‘Blij dat ik geen strandloper ben.’

‘Je loopt anders wel op het strand’, lacht Jonas.

Met z’n viereen wandelen ze verder. Ze rapen schelpen op met mooie namen: kokkels, strandgapers, scheermessen en nonnetjes. Binnen de kortste keren zitten Jonas’ broekzakken vol.

‘We gaan tot die paal’, stelt zijn moeder voor.

‘Wat?’ protesteert Jonas. ‘Zo’n klein eindje maar?’

‘We kunnen hier deze week vaak genoeg naartoe. Bovendien moeten we nog koken. Toch, Michiel?’

Zijn vaders ogen gaan naar een houten gebouw tegen de duinrand. *Strandpaviljoen Zuid*, leest Jonas. Op het terras staan vrolijke parasols.

‘Wat dacht je van een kop koffie? Eten komt later wel.’

Jonas en Yuna kiezen appelsap.

Ze hoeven niet lang op hun bestelling te wachten.

‘Goed idee, hè?’ zegt Jonas’ vader, terwijl hij door zijn koffie roert. Zijn vrouw knikt. ‘Ik krijg nu echt een vakantiegevoel.’ Ze laat zich tevreden achterover zakken.

In een paar slokken heeft Jonas zijn glas leeg. ‘Mogen wij nog even naar het strand?’

Zijn vader kijkt naar zijn moeder. ‘Als je maar in de buurt blijft. Niet verder dan die paal daar. Afsproken?’

Jonas en Yuna rennen het terras af.

Verderop loopt een man met een hond. 'Pip zou het hier ook leuk vinden', bedenkt Yuna.

Jonas kijkt opzij. Mist Yuna haar hond? Wacht, hij kan haar opvrolijken. 'Ken je nog een mop over een hond?'

Het werkt, Yuna's gezicht klaart op. 'Natuurlijk! Wat is het lievelingsgetal van een hond?'

Jonas denkt na. 'Een hond kan niet rekenen.'

'Maar als-tie wel kon rekenen, wat zou dan zijn lievelingsgetal zijn?'

Jonas denkt nog langer na, maar hij weet het niet.

'Honderd!'

Ach ja, natuurlijk. Goeie. Yuna vertelt nog meer raadsels tot ze bijna bij de paal zijn.

Plotseling staat Jonas stil. 'Wacht eens? Ik hoor iets.'

De zee ruist, de wind waait, ergens blaft een hond, maar daarbovenuit ...

'Wah, wah, woeh ...'

Jonas schrikt. 'Het lijkt wel of er iemand huilt. Kom, we gaan kijken!'

2 Afblijven!

Terwijl ze verder het strand op lopen, kijkt Jonas goed om zich heen. Is er iemand in het water geraakt? Verdwaald? Gevallen? Nee.

‘Woeh wah wah ...’ Daar is het geluid weer.

Yuna wijst vooruit. ‘Daar kwam het vandaan.’

Ze springen over een plas, wringen zich door een rij palen en dan roept Yuna: ‘Kijk nou! Een zeehondje!’

Jonas ziet het ook. De zeehond ligt op zijn zij. Het is een kleintje, vast nog een jong. Om beurten brengt het de voorpootjes naar zijn snuit, alsof het daar jeuk heeft. Ineens tilt hij zijn kopje op, twee zwarte ronde oogjes staren hen aan. Voorzichtig komen Jonas en Yuna dichterbij.

Yuna hurkt. ‘Wat een schatje.’

‘Woeh wah ...’

‘Wat zielig. Waarom zou hij huilen?’

Yuna wil het dier aaien, maar Jonas trekt haar arm terug. ‘Niet doen!’

‘Waarom niet?’

‘Het is niet goed om jonge dieren aan te raken.’

Yuna haalt haar schouders op. ‘We moeten hem troosten.’

Jonas schudt zijn hoofd. ‘We moeten hem helpen.’

‘Hoe dan?’

‘We kunnen de dierenambulance bellen. Wacht, ik haal mijn vader op. Blijf jij hier?’

Jonas gooit zijn laarzen uit, zodat hij harder kan rennen.

‘Pap! Er ligt een zeehond op het strand.’

Zijn ouders staan op de vlonder naast het restaurant, zijn moeder prutst met de rits van haar jack. ‘Echt waar? Wat leuk!’

‘Nee, hij huilt, we moeten de ambulance bellen.’

Niet lang daarna staan ze met z’n vieren rond het jankende dier.

‘Woeh, wah, wah ...’

‘Ach,’ zegt Jonas’ moeder, ‘het is nog maar een pup.’

‘Heet dat zo?’ vraagt Yuna. ‘Net als bij een hond?’

Jonas’ vader knikt.

‘En ik denk inderdaad dat het goed is om iemand te bellen.’ Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en tikt een aantal toetsen in.

Jonas hoort een stem, maar kan niet verstaan wat er gezegd wordt.

‘Ze sturen een zeehondenwachter’, zegt zijn vader, terwijl hij zijn telefoon opbergt.

‘Een zeehondenwachter,’ vraagt Jonas zich af, ‘is dat een soort boswachter, maar dan van zeehonden?’

‘Zoiets ja’, antwoordt zijn vader. ‘Die vrouw zei trouwens dat we het dier met rust moeten laten. Minimaal dertig meter afstand. En we mogen het echt niet aanraken.’

Jonas kijkt zijn buurmeisje aan met een zie-je-welblik, maar Yuna heeft alleen maar oog voor de pup.

‘Dertig meter’, herhaalt zijn vader. Al tellend begint hij te stappen, de anderen stappen mee. ‘Eén, twee, drie ...’ Tot dertig.